నకిలీ ముత్యాలు

చిప్పలోన పడిన చినుకు ముత్యం అవుతుంది.

రచయిత మనసులో చోటుచేసుకున్న మామూలు సంఘటన కథ అవుతుంది.

అయితే అన్ని కథలూ మంచి ముత్యాలు కావు.

ముత్యాలనేరడం ఒక కళ, వ్యాపారం, కథల విషయమూ అంతే!

సరైనవాణ్ణి ఎన్నుకోకపోతే మంచి ముత్యాలు కొన్ని ఏరబడకపోవచ్చు. కానీ అందువల్ల ముత్యానికి కలిగే నష్టం కంటే వ్యాపారికీ అతని కస్టమర్సుకీ కలిగే నష్టం ఎక్కువ.

ముత్యానికి గుర్తింపు అవసరం. ఎక్కడో సముద్రంలో ముత్యపు చిప్పలో ఉన్నంతకాలం

దాని ఉనికికి గౌరవం లేదు. అది బంగారంతోనో, వెండితోనో కలిసి మనుషులకూ, దేవుడి బొమ్మలకూ అలంకారం అయినప్పుడే దాని ఉనికికి గుర్తింపూ, గౌరవమూ అభిస్తాయి. ముత్యం కోరుకునేది ఈ గుర్తింపు మాత్రమే!

అయితే ముత్యాల వ్యాపారి పేరంతా అతడు అమ్మే మంచి ముత్యాల మీదనే ఉంటుంది. సౌందర్యోపాసకుల అభిరుచి గొప్పతనం వారెన్నుకున్న ముత్యాలపైనే ఉంటుంది.

మనకున్న పత్రికా సంపాదకులు ముత్యాల వ్యాపారులవంటి వారనీ, మన పాఠకులు మంచి ముత్యాల కోసం అన్వేషించే సౌందర్యోపాసకులనీ నా నమ్మకం.

అన్నట్లు నేను రచయితని. ఇంతో అంతో పేరు న్న రచయితని. ఎందరో ప్రముఖ రచయితలున్న ఈ రోజుల్లో నా పేరును చూసికాక నా రచనల విశిష్టతను గుర్తించి ఆదరించిన పత్రికా సంపాదకుల కారణంగానే నేనూ ప్రముఖ రచయితనయ్యాను. అందుకే పత్రికా సంపాదకులు పేరుకే ప్రాముఖ్యతనిస్తారంటే నమ్మనివాళ్ళలో నేను ప్రథముణ్ణి.

ఇవన్నీ ఎందుకు చెప్పాల్సివచ్చిందంటే....

మా ఎదురిల్లు ఖాళీ అయింది. అందులోకి కొత్తగా ఎవరో ఆఫీసరుగారు వస్తున్నారని తెలిసింది. ఆయనకో అమ్మాయీ, ఇద్దరబ్బాయిలూ ఉన్నారని కూడా తెలిసింది. అమ్మాయిది పదహారేళ్ళ వయసు అని తెలియడం నా ఉత్సాహాన్ని యింకా పెంచింది.

పట్టుమని పాతికేళ్ళైనా లేని నేను రచయితగా మంచి పేరు తెచ్చుకున్నా మనిషిగా చాలా సామా న్యుణ్ణి. ఇంకా పెళ్ళి కాకపోవడంవల్ల నా మనసు అందమైన అమ్మాయిల గురించి కలలు కంటూ ఊహాలోకాల్లో తేలుతుండడం కద్దు.

ఎదురింట్లో ఇదివరకు ఓ ముప్పై ఏళ్ళ గవర్నమెంటు ఉద్యోగి ఉండేవాడు. ఆయన పిల్లలిద్దరూ ఆడవాళ్ళే కానీ ఒక్కరికీ వయసు పది దాటలేదు. ఆయన భార్యకు పాతికేళ్ళుంటాయి. కానీ యాభై ఏళ్ళ ముసలమ్మలా మాట్లాడుతుంది. నా రచనల్ని ఆడవాళ్ళు చదివిమెచ్చుకుంటే వినాలన్నది నా కోరిక. ఇప్పుడు ఎదురింట్లోకి పదహారేళ్ళ అమ్మాయి వస్తోందని తెలియగానే నాకు చాలా ఉత్సాహం వచ్చింది.

ఎదురింటివాళ్ళు రానే వచ్చారు.

అమ్మాయి పేరు సత్యవతి. మనిషి నేనూ హించినకంటే అందంగా ఉంది.

కానీ నేను రచయితనని తెలిసినా కూడా ఆమె నన్ను కలుసుకుని మాట్లాడడానికి చాలా రోజుల వరకూ ప్రయత్నించలేదు. అయినా మా పరిచయం జరక్కపోలేదు.

ఒక రోజు క్రికెట్ కామెంటరీ వింటూంటే వచ్చిందామె.

ఆ రోజు కరెంట్ లేదు. బ్యాటరీతో పనిచేసే ట్రాన్సిస్టర్ పాడయింది. అందుకని ఆమె క్రికెట్ కామెంటరీ వినడం కోసం వచ్చింది. ఆమె క్రికెట్ ఫాన్!

క్రికెట్ దగ్గర కూర్చుని కబుర్లు చెప్పుకోకుండా ఉండడం కష్టం!

అందులోనూ ఆ రోజింకా శుభదినం! మొదటి టెస్టు మ్యాచి ఆడుతూ ఫస్టిన్నింగ్స్‌లో

సున్నా కొట్టిన విశ్వనాథ్ రెండో ఇన్నింగ్స్‌లో సెంచరీ సాధించాడు.

సత్యవతి ఎగిరి గంతేసినంత పనిచేసింది.

"విశ్వనాథ్ ఇంతపనీ చేస్తాడని నాకు తెలుసు.." అన్నాను. అంతకు ముందు రంజీ ట్రోఫీల్లో అతనెలా ఆడాడో ఆమెకు వివరాలు చెప్పాను.

"మీకు క్రికెట్ గురించి ఇంత తెలుసా?" అందామె ఆశ్చర్యంగా.

"అందులో ఆశ్చర్యమేముంది?" అన్నాను.

"కథల్రాసేవాళ్ళ గురించి నాకు కొన్ని అభిప్రాయాలున్నాయి. ఒక్కటీ మంచిది కాదు..." అందామె.

నేను కాస్త దెబ్బతిని.."అందుకు కారణం?" అన్నాను.

"మన కథలే!"

"అవేం చేశాయి?" అన్నాను.

"అవన్నీ వట్టి ట్రాష్!" అంది సత్యవతి.

ఒక అందమైన అమ్మాయి కథల గురించి- అందులోనూ ఓ రచయిత దగ్గర అలా అనడం నాకెంతో బాధనిపించింది. అందుకే ఈ విషయాన్ని వదలదల్చుకోలేదు. వాదనకు దిగాను.

ఆమె చాలా నిర్మొహమాటస్థురాలులా ఉంది.

తెలుగు దేశంలో ఇంతవరకూ మంచి రచయితలు పుట్టనేలేదుట. మంచి కథ అనిపించుకోదగ్గది మచ్చుకైనా ఒక్కటి లేదుట. అలాగని ఆమెకు కథలంటే అసహ్యం లేదుట. ఇంగ్లీషు కథలూ, బెంగాలీ రచనల తెలుగు అనువాదాలూ మాత్రం చదువుతుందిట. తొలి నుంచీ ఆమెది కాన్వెంటు చదువే అయినా మాతృభాషాభిమానంతో ఆమె తండ్రి ఆమెకు తెలుగు కూడా నేర్పాడు ఇంట్లో.

"వెధవ తెలుగు- ఎందుకు నేర్చుకున్నానా అని బాధపడుతున్నాను. అది తెలియడం వల్లనే అలా అప్పుడప్పుడైనా కొన్ని చెత్త కథల్ని చదవాల్సి వస్తోంది!" అని వాపోయిందామె.

"ఇంతవరకూ తెలుగులో ఎన్ని కథలు చదివారు?"అనడిగాను.

"రెండు..." అందామె.

కానీ వాళ్ళ నాన్నగారు కథలు తరచుగా చదువుతూంటారుట. చదివి వాటి సారాంశం చెబుతూంటారుట. ఆయనకూ తెలుగు కథలంటే అసహ్యమే కానీ కాలక్షేపం కోసం తప్పనిసరై చదువుతారట. ఆ మాటకొస్తే వాళ్ళింట్లో చాలా పత్రికలు కొంటారు. సత్యవతి వాటిలో సినిమా కబుర్లూ, విజ్ఞాన విశేషాలూ చదువుతుందట. కథలకు వేసిన బొమ్మల్ని బట్టే ఆమె అవెంత చెత్త కథలో ఊహించగలదుట.

"తెలుగువాళ్ళు నిజంగా గొప్పవాళ్ళు. తమ వాళ్ళని విమర్శించడంలో వారికి వారే సాటి!" అన్నాను నేను. రెండే రెండు కథలు చదివి తెలుగు కథలన్నీ చెత్తవే అనగలిగిన

పదహారేళ్ళ అమ్మాయి, ఆ అభి ప్రాయాలకు నీరు పోసి పెంచే తండ్రీ.. మన దేశంలో తరచుగా ఎందురుపడే వ్యక్తులే!

సత్యవతిని నేను నా కథలపై అభిప్రాయం అడగలేదు. ముంజేతి కంకణానికి అద్దమేల?

సత్యవతితో పరిచయమైన వారం రోజులకు నాకు ఆమె అన్న రామ్మోహన్ పరిచయం లభించింది. అతను కాస్త ఆలస్యంగా ఎదురింట్లోకి వచ్చా డు. అతడి వయస్సు ఇరవై రెండేళ్ళుంటుంది.

నాతో పరిచయం చేసుకుంటూనే రామ్మోహన్ నా రచనల్ని పొగిడాడు. సత్యవతి అన్న నా రచనల్ని పొగడడం నాకు ఆశ్చర్యాన్నే కలిగించింది.

కాసేపు కబుర్లయ్యాక.. "నా రచనల్లో మీకు ఏది బాగా నచ్చింది?" అనడిగాను.

"అన్నీ" అన్నాడతను.

ఇలాంటి సమాధానమంటే నాకు భయం. ఇది రాజకీయాలకు సంబంధించిన సమాధానం. ఈ సమాధానం వచ్చినపుడు అవతలి మనిషి నా ఒక్క రచన కూడా చదవకపోయినా ఆశ్చర్యం లేదు. పైగా నా నుంచి ఏదో ప్రయోజనం ఆశిస్తూ కూడా ఉండవచ్చు,

అది నిజమేనని తేలింది.

మర్నాడు రామ్మోహన్ ఒక సంచీ తీసుకుని వచ్చాడు. మౌనంగా నాకు అందించాడు.

సంచీ చాలా బరువుగా ఉంది.

"చూడండి!" అన్నాడతను.

చూశాను. సంచీలో కథలున్నాయి. సంచీని బరువెక్కించినవి అవే!

ఆ కథలన్నీ రామ్మోహనే రాశాడు.

"చదివి మీ అభిప్రాయం చెప్పాలి!" అన్నాడతను.

ఓ నవ రచయితను కలుసుకున్నందుకు నాకు చాలా ఆనందం కలిగింది. ఆ రోజంతా కష్టపడి చదివాను. చదువుతూండగానే నాకు తెలిసిపోయింది - రచయితగా అతడు చాలా ప్రాథమిక దశలో ఉన్నాడని!

అయితే నా అభిప్రాయాన్ని చెప్పకుండా రచనలు బాగున్నవనే చెప్పాను. ఆ మర్నాడు రామ్మోహన్ మా ఇంటికి ఓ ట్రంకుపెట్టి మోసుకుని వచ్చాడు. దాంట్లోనూ అతడి రచనలే ఉన్నాయి.

అవన్నీ చదివి నేను రామ్మోహన్‌కి అభిప్రాయం చెప్పాలట!

ఈసారి నేను అన్నీ చదవలేదు. ఇష్టం వచ్చినట్లు శాంప్లింగ్ చేసి కొన్ని చదివేక అన్నీ చదవక్కర్లే దని నిర్ణయించుకున్నాను. మర్యాదకు ఓ వారం రోజులు ఆగి అతడి ట్రంకుపెట్టి తీసుకోవచ్చునని చెప్పాను.

"కథలెలా ఉన్నాయి?"

"బాగున్నాయి!"

"మీరోసారి మా యింటికి రావాలి!" అన్నాడతను.

వెళ్ళాను. అతను తిన్నగా తన గదిలోకి తీసుకువెళ్ళాడు. గదిలో బీరువా కనబడగానే నాకు భయం వేసింది.

ముందు సంచీ, తరువాత ట్రంకుపెట్టీ, ఇప్పుడు....

నా అనుమానం వృథాకాలేదు. రామ్మోహన్ బీరువా తెరిచాడు. అతడి కథలతో అది నిండిపోయి ఉంది.

"మీ కథలు చాలా బాగుంటున్నాయి. సమయం చిక్కకపోవడంవల్ల తప్పితే ఈ బీరువా మా ఇంటికి తీసుకుపోయి ఇందులోని కథలన్నీ చదివి ఉండేవాణ్ణి!" అనేశాను ముందు జాగ్రత్త కోసం

"ఓ విశేషం చెప్పనా?" అన్నాడు రామ్మోహన్.

"చెప్పండి"

"ఇన్ని మంచి కథలు రాశాను! వీటిలో ఒక్కటి కూడా ప్రచురితం కాలేదు. ఇవన్నీ కూడా ఏదో పత్రిక నుంచి తిరిగొచ్చినవే!" అన్నాడు రామ్మోహన్.

ఆ విషయం అప్పుడే తెలిసినట్లూ, ఏ మాత్రమూహించనట్లూ నటించాను.

"అందుక్కారణం చెప్పమంటారా?" అన్నాడు రామ్మోహన్.

"ఊఁ.."

"అంతా మోనోపలీ....పేరున్న వాళ్ళవితప్ప ఈ సంపాదకులు వేసుకోరు...." అన్నాడు రామ్మోహన్.

ఎవరితోనైనా వాదించబోయేముందు...వాళ్ళు చెప్పినవన్నీ అంగీకరించాలి. ఆ తర్వాత నెమ్మదిగా విషయాన్ని పరిశీలించడానికి యత్నించాలి. ఆ పైన మన పాయింట్ చెప్పాలి. ఆ పైన ఎదుటి వ్యక్తిని పూర్తిగా వ్యతిరేకించవచ్చు.

ఈ ప్రయత్నంలోనే నేను రామ్మోహన్‌కి ముత్యాల వ్యాపారి సామ్యం చెప్పాను.

మంచి రచనను కాదంటే నష్టపోయేదెవరు?... సంపాదకుడే!

ఈ విషయం ఋజువు చేయడం కోసం నేనో సాహసం కూడా చేశాను.

రామ్మోహన్ కథను నా పేరు మీదా, నా కథను రామ్మోహన్ పేరు మీదా ఓ పత్రిక్కి పంపాం.

రామ్మోహన్ పేరుతో నా కథ పడింది. నా పేరుతో వెళ్ళిన అతడి కథ తిరిగి వచ్చింది.

"ఇది కాకతాళీయం కావచ్చు. ఇలాంటి ప్రయోగాలు మరిన్ని పత్రికలలో మరిన్నిసార్లు చేద్దాం!" అన్నాడతను.

నేను రాసిన కథకు నా పేరుతో కాకుండా త్యాగం చేయడం ఒక్కసారికి మించి

సాధ్యపడదని అతనికి చెప్పాను.

"నా కథల్లో లోపమేమిటంటారు?" అన్నాడు రామ్మోహన్.

"లోపాలెంచేటంత పెద్దవాణ్ణి కాదు నేను. నా కథ ఎప్పుడైనా తిరిగివచ్చినప్పుడు శ్రీకొడవగంటి కుటుంబరావుగారి కథలు చదువుతాను..." అన్నాను.

"ఆయనెవరు?"

తృళ్ళిపడ్డాను. నేను కుటుంబరావుగారి అభిమానిని. రచయిత కావాలనుకునే ప్రతి ఒక్కడూ ఆయన కథలు చదివి తీరాలన్నది నా నమ్మకం.

"మీకు కుటుంబరావుగారు తెలియదా?"

"తెలియదు..."

"పోనీ....తెలుగు దేశంలో మీకు తెలిసిన ఓ రచయిత పేరు చెప్పండి!"

రామ్మోహన్‌కి కొందరు ఆంగ్ల రచయితల పేర్లు తెలుసుగానీ...తెలుగు రచయితల పేర్లు ఒక్కటీ తెలియదు.

"పత్రికలు చదివేటప్పుడు కథే గానీ.. రచయిత పేరు చూడరా?" అన్నాను.

"అసలు నేను కథలు చదివేదే చాలా తక్కువ!" అన్నాడతను. అతనికి తెలుగు చదవడమంటే చిరాకు అట.

"అలాంటప్పుడు తెలుగులో కథలెందుకు రాస్తున్నారు?" అన్నాను.

"వాల్మీకి, వ్యాసుడూ, గుణాఢ్యుడూ కథలు రాయడానికింకొకళ్ళ కథలు చదివేవారేమిటి? నాలో కలిగే భావాలకు అక్షర రూపాన్నిచ్చి...నా భావాలను పాఠకులతో పంచుకోవాలన్నది నా అభిలాష! అందులో ఇతరుల కథలు చదవకపోవడం అనర్హత అనుకోను!" అన్నాడు రామ్మోహన్.

"ఆదిమానవుడికి నిప్పు తెలియదు. లోహోన్నతడెరుగడు. బట్ట కట్టేవాడు కాడు. భాష ఎరుగడు. కొన్ని వేల సంవత్సరాల్లో నాగరకత అభివృద్ధి చెంది మనిషి ఇప్పటి వరకు వచ్చాడు. అలాగని అప్పుడే పుట్టిన మనిషిని ఈ నాగరకతకు దూరంగా ఉంచి అడవిలో వదిలిపెట్టి..అన్నీ మొదట్నించీ తనకు తానై నేర్చుకోమని అనడం లేదు. ఇతరులు సాధించిన పునాదిపై మనిషి నూతన హర్మ్యాలు నిర్మించుకుంటూ వెళ్ళిపోతున్నాడు. కథల విషయంలో మీరు ఆదిమానవుడి వలె ఉండాలనుకుంటున్నారు..." అన్నాను.

రామ్మోహన్ నవ్వి.."అందువల్ల పెద్ద నష్టమేమీ లేదు. ఇప్పటి ఫాషన్లు మళ్ళీ మన్ని ఆదిమానవుల వైపే తరుముతున్నాయి.నాకు నేనై ఏదో ఒక రోజున నలుగురూ గుర్తించేలా సాహిత్య సేవ చేస్తాను..." అన్నాడు.

ఇది జరిగి పదేళ్ళవుతుందేమో!...ఎనిమిదేళ్ళ క్రితమే ఎదురింటి ఆఫీసరు ట్రాన్స్‌ఫరై ఎటో వెళ్ళిపోయాడు.

ఈ పదేళ్ళలోనూ తెలుగు దేశంలో సాహిత్యపరంగా మార్పులు చాలా వచ్చాయి.

పత్రికలు పుంఖానుపుంఖాలుగా పుట్టుకొచ్చాయి. పాఠకుల సంఖ్యతోపాటు రచయితల సంఖ్య కూడా పెరిగింది. నేనైతే ఇప్పుడు కథలే కాక, నవలలు కూడా రాస్తున్నాను. అయితే పత్రికలకు సంబంధించిన వ్యక్తులతో నాకున్న వ్యక్తిగత పరిచయం అంతంత మాత్రమే కావడం వల్ల - రచయితగా సంపాదించిన పేరును వ్యక్తిగా సంపాదించలేక పోయాను.

ప్రముఖ పత్రికలన్నీ నా రచనలు ప్రచురిస్తున్నాయి...కానీ మూడు సంవత్సరాలుగా వస్తున్న "అరుణోదయం" మాసపత్రిక నాకు కొరకరాని కొయ్యగా తయారైంది.

పత్రిక ప్రారంభించబోయే ముందు కథ గురించి అడుగుతూ నాకో ఉత్తరం వచ్చింది. వెంటనే నేను పంపాను కూడా!

ఆ కథ పత్రికవారు ఆశించినమేరకు లేదనీ మరో కథ పంపమనీ ఉత్తరం వచ్చింది నాకు. కథ కూడా తిరిగి వచ్చింది.

ఇంకా పుట్టని పత్రిక నుంచి అలా అనిపించుకోవడం చిన్నతనమనిపించి కథల పోటీ స్థాయిలోని కథా వస్తువుతో ఓ కథ రాసి పంపాను. అయితే ఆ కథ కూడా తిరిగి వచ్చింది. నాకు కలిగించిన అసౌకర్యానికి చింతిస్తున్నామని పత్రికా సంపాదకుడు ఉత్తరం కూడా రాశాడు.ఈ సారి కథ అడగలేదు.

పత్రిక తొలి సంచిక వచ్చింది. అందులో పేరున్న రచయితల కథలూ, ఓ వర్ధమాన రచయిత్రి సీరియలూ ఉన్నాయి. నాకు కాంప్లిమెంటరీ కాపీ వచ్చింది.

పత్రికలో ఒక్క రచన కూడా నాకు నచ్చలేదు. ఆ పత్రిక బ్రతికి బట్టకడుతుందని నేననుకోలేదు.

కానీ నా అంచనాను తప్పుచేస్తూ ఆ పత్రిక బ్రహ్మాండంగా నిలదొక్కుకోవడమేగాక సర్క్యులేషన్లో.. కొన్ని ప్రముఖ పత్రికల్ని అధిగమించింది. అందులో చెత్త సీరియల్ రాస్తున్న వర్ధమాన రచయిత్రి రచనలు ఇతర పత్రికల్లో కూడా రాసాగాయి.

ఆ పత్రికా సంపాదకులకు నాపై ఉన్న గౌరవాభిమానాలకు సూచనగా ప్రతి నెలా విధి తప్ప కుండా కాంప్లిమెంటరీ కాపీ నాకు అందుతోంది.

సర్క్యులేషన్ అధికంగా ఉన్న పత్రిక కదా, నా రచనను ఎక్కువ మంది పాఠకులు చదువుతారు గదా అన్న ఆశతో ఆ పత్రికకు నేను పంపిన ప్రతి కథా తిరిగి వచ్చింది. ఒకోసారి నాకు ఉక్రోషం వచ్చేది. పౌరుషం కలిగేది.

నాకు పత్రికలపై పక్షపాతం లేదు. కానీ ఈ పత్రిక ప్రచురించే రచన ఎందుకు చేయలేక పోతున్నానన్న బాధతో రాబర్ట్ బ్రూస్, ఘజనీ మహమ్మదులను మించి ప్రయత్నాలు చేయసాగాను. కానీ ఈ మూడేళ్ళలోనూ ఒక్కసారి కూడా విజయం సాధించలేకపోయాను. నాలోని లోపమేమిటో ఆ పత్రికా సంపాదకుణ్ణి కలుసుకుని అడిగి తెలుసుకోవాలని చాలాసార్లు అనిపించేది. అందుకు అభిమానం అడ్డొచ్చింది.

ఇలా ఉండగా ఒకసారి హైద్రాబాదు వెడుతూంటే అనుకోకుండా ట్రెయిన్లో సత్యవతి కనిపించింది.

చూసిన వెంటనే నే నామెను గుర్తుపట్టలేదు. ఇప్పుడామెది పదహారేళ్ళ వయస్సు కాదు. ఆమెతో పాటు ఇద్దరు పిల్లలున్నారు. వాళ్ళిద్దరూ ఆమె పిల్ల లేనని తెలుస్తోంది. కూడా భర్త వస్తున్నట్లు లేదు.

పాత లెక్కల ప్రకారం ఆమె వయస్సు ఇప్పుడు ఇరవయ్యారో, ఇరవయ్యేడో ఉండాలి. కానీ చూడ్డానికి ముప్ఫైకి పైబడినదానిలా ఉంది. మనిషి కాస్త లావు అయింది.

ముందు ఆమే నన్ను గుర్తుపట్టి..''మీరు ఫలానా కదూ?'' అంది.

అప్పుడు నేనూ ఆమెను గుర్తుపట్టి ''చాలా మారిపోయారు'' అన్నాను!

కాసేపు కబుర్లయ్యాక..''అన్నట్లు మీరింకా రాస్తున్నారా?'' అంది.

''ఇంకా ఏం కర్మ-ఎప్పటికీ రాస్తూనే ఉంటా ను..'' అన్నాను. తర్వాత నెమ్మదిగా... ''అయితే ఇప్పటికీ పత్రికలకేసి కన్నెత్తి చూడ్డంలేదన్నమాట...'' అన్నాను.

''లేదు.కానీ ఇప్పటి కారణం వేరు...'' అందామె.

''ఏమిటో అది?'' అన్నాను కుతూహలంగా.

''తీరుబడి ఉండడంలేదు....''

''ఎందుకని?''

''ఇప్పుడు నేనూ రాస్తున్నాను....'

ఎక్కడోబాంబు పేలినట్లులిక్కిపడ్డాను. వర్ధమాన రచయిత్రి విద్యుల్లత అమేనని తెలియగానే ఇంకా దెబ్బతిన్నాను. నెమ్మది మీద తేరుకుని...''మిమ్మల్ని పాఠకులకు పరిచయం చేసి ''అరుణోదయం'' పత్రిక గొప్ప సాహసం చేసిందనుకున్నాను. అది సాహసం కాదని పాఠకులు రుజువుచేశారు....'' అన్నాను.

''సాహసం చేసినా ఆశ్చరమేముంది? పత్రిక మాదే కదా?'' అంది సత్యవతి.

''అంటే?''

''అన్నయ్యే దానికి ఎడిటరు..''అంది సత్యవతి.

''అలాగా?'' అన్నాను. ఆ తర్వాత నాకు నోట మాట రాలేదు. నా బుర్రలోని ఎన్నో అనుమానాలకు సమాధానాలు దొరికాయి.

అంటే రామ్మోహన్ మనసులో నా మీద పగ ఉందన్నమాట! అది పత్రిక పెట్టాక తీర్చుకుంటున్నాడన్నమాట!

'' మీ అన్నయ్యనోసారి చూడాలి.. విజయవాడలో జర్నీ బ్రేక్ చేస్తాను!'' అన్నాను.

''ఇంటి అడ్రసు ఇమ్మంటారా?'' అంది సరస్వతి.

''పత్రిక అడ్రసు నా దగ్గర ఉంది...'' అన్నాను.

''ఒకటి కాదు. రెండు కాదు. నాలుగు పత్రికలు నన్ను సీరియల్స్ కావాలని అడుతున్నాయి. ఇద్దరు పబ్లిషర్స్ నవల్లు రాసిపెట్టమని చుట్టూ తిరుగుతున్నారు. వంటపని చూసుకుంటూ, పిల్లల్ని సరిదిద్దుకుంటూ తీరుబడి దొరికినప్పుడు శక్తి కొద్దీ రచనలు

చేస్తున్నాను. అందుకే పత్రికలు చూడ్డం కుదరడం లేదు. మీ రచనలు చదవడమూ అవడం లేదు. తీరుబడి ఉన్న రోజుల్లో ట్రాష్ అని భావించి చదవడం మానేశాను. వాటి విలువ తెలిసేక చదవడం కుదరడంలేదు.''

ఆ కథలూ, నీ మెదడూ ఒరికొకరు ఎప్పటికీ అస్పృస్యులుగా ఉండడమే మంచిది... అని మనసులో అనుకుని...''మీ రచనలు మాత్రం నేను చదు వుతున్నాను...'' అన్నాను.

''మీ అభిప్రాయం?''

నా మనసు ఎలాంటి అభిప్రాయాన్ని ఇస్తోందో నాకు తెలుసు. అందుకేగదా ఆమె నా రచనలు విలువైనవని అన్నది.

''నా అభిప్రాయం బెజవాడలో దిగేటప్పుడు చెబుతాను....'' అన్నాను - అభిప్రాయం చెప్పేక ఆమెకు కనబడ్డం నాకిష్టంలేదు.

అందుకే బెజవాడలో బ్రీఫ్‌కేసుతో దిగి...''తెలుగు సాహిత్యం ట్రాష్ అన్న ఒకనాటి మీ అభిప్రాయంతో పదేళ్ళ తర్వాతనైనా ఏకీభవించగల్గు తున్నందుకు సంతోషంగా ఉంది. వస్తాను గుడ్‌బై!'' అని ఆమె జవాబుకు ఎదురు చూడకుండా పరుగున ప్లాట్ ఫారం నుంచి బయటపడ్డాను.

స్టేషన్ నుంచి రిక్షాలో 'అరుణోదయం' కార్యాలయం నేను చేరుకునేసరికి రామ్మోహన్ ఆఫీసులోనే ఉన్నాడు.నాకు సులభంగానే అతడి దర్శనం లభించింది.

రామ్మోహన్ మనిషి కాస్త లావయ్యాడు. మీసాలు పెంచాడు. అతను నన్ను చూస్తూనే గుర్తు పట్టి ..''మీకుత్తరం రాయాలని ఎంతకాలంగానో అనుకుంటున్నాను. బిజీగా ఉండి కుదరడం లేదు. మా పత్రిక కాంప్లమెంటరీ కాపీ అందుతోందా'' అనడిగాడు.

''అందుతోంది!'' అన్నాను ముభావంగా.

''మరి మా పత్రిక్కి మీ రచనలు పంపడం లేదేం? అది మీకు నచ్చలేదా?''

''నేను పంపిన ప్రతి కథా మీ పత్రిక నుంచి తిరిగొచ్చింది!'' అన్నాను.

రామ్మోహన్ ఆశ్చర్యపోయాడు. 'అరుణోదయం' పత్రికకు కథల సెలక్షన్ పూర్తిగా అతనిదేనని ఎటొచ్చీ రచయితల పేరు చూస్తే నిష్పక్షపాత వైఖరి అవలంబించడం కష్టమని అతను ప్రతి కథనూ రచయిత ఎవరో తెలుసుకోకుండా చదివి ఎన్నిక చేస్తాడట!

అది నిజం కాదని నాకు తెలుసు. ఎందరో ప్రముఖ రచయితల రచనలు వేస్తూ నా ఒక్కడివే అతను తిరస్కరిస్తున్నాడు. మా పూర్వ పరిచయం అతడికి కలిగించిన అసూయ పగగా మారింది.

ఇప్పుడు నా మనసు తేలికపడింది.

''మీరు నాతో ముత్యాల గురించి చెబుతూండేవారు. అప్పుడే కలిగింది నాలో - ఎడిటర్ కావాలన్న కోర్కె. డబ్బు పోయినా సరే ఓ ప్రయోగం చేయాలనుకున్నాను. చాలా మంది రచయితల ప్రాముఖ్యతకు కారణం పత్రికలిచ్చే పబ్లిసిటీయే తప్ప వారి గొప్పతనం కాదని రుజువుచేయాలన్నది నా పట్టుదల. అందుకే నా కథలన్నీ నా చెల్లెలికిచ్చి నవలలుగా

రాయిస్తున్నాను. నేను నవల ప్రచురించి ఆ నవల గురించి వేలాది పాఠకులు అభినందన లేఖలు రాస్తున్నట్లు ప్రచారం చేశాను. దాంతో ఆ నవల ఎందరినో ఆకర్షించింది. ఇప్పుడు నా చెల్లెలు గొప్ప రచయిత్రి అయిపోయింది....''

''దీన్నిబట్టి మీరు సాధించదల్చుకున్నదేమిటి?''

''ముత్యాల దుకాణంలోకి వచ్చే వారందరికీ ముత్యాల ఎన్నిక తెలియదు. వ్యాపారిపై వారికున్న నమ్మకం మీదనే అంతా ఆధారపడుతుంది. పేరున్న ముత్యాల వ్యాపారి నకిలీ ముత్యాల్ని మంచి ముత్యంగా అమ్మగలడు. డబ్బు లెక్కలేని పత్రికా సంపాదకుడు ఎవరినైనా రచయితని చేయగలడు...'' అన్నాడు రామ్మోహన్.

''అన్నట్టు మీకు శ్రీ కుటుంబరావుగారు తెలుసా?'' అన్నాను. ఈ ప్రశ్న అడగడంలో నా ఆంతర్యం ఒకనాటి అతడి స్థాయిని గుర్తు చేయడమే!

''తెలియపోవడమేం. వారి ఫోటో అక్కడ గోడకు కూడా ఉంది. దానికి పూలమాల కూడా వేశాను.....'' అన్నాడు రామ్మోహన్ హడావుడిగా.

నేను గమనించలేదు కానీ ఆ గదిలో గోడకు ఒక మూల నా గురుతుల్యుడి ఫోటో ఉంది. అప్రయత్నంగా నేనా ఫోటో వద్దకు వెళ్ళాను ఆయన జీవించి లేరు. అనగానే అప్రయత్నంగా నా కనుకొలకుల్లో అశ్రుబిందువులు నిలిచాయి. కానీ అప్పుడే నేను గమనించాను. ఆ ఫోటోకు వేసిన మాల కాగితపు పూలమాల!

''ఆ మహానుభావుడికి వేసిన పూలమాల ఎన్నడూ వాడిపోకూడదు. అందుకే శాశ్వతంగా ఉండేలా అది వేశాను...'' అన్నాడు రామ్మోహన్ నేనడక్కుండానే జవాబునిస్తూ.

నేను మాట్లాడకుండా వెనక్కు వచ్చాను. మనిషికి లేని శాశ్వతత్వం మాలకిస్తే గొప్ప వ్యక్తిత్వాన్ని గుర్తించడమవుతుందా?

నా కథలను 'అరుణోదయం' పత్రిక తిప్పి పంపినందుకు రామ్మోహన్ చాలా బాధపడ్డాడు. ఇకమీదట కథలను అతని పేరుకే పంపమని చెప్పాడు.

చదవకుండానే తెలుగు కథలు వ్రాసే అమ్మాయి తెలుగు పాఠకులు కోరుకునే రచయిత్రి! కథలు రాయడానికి సమకాలీన తెలుగు సాహిత్యంతో పరిచయం అనవసరమని భావిస్తూ, దాని జోలికి వెళ్ళాలని కూడా అనుకోని అబ్బాయి తెలుగు పాఠకులు అభిమానించే పత్రికకు ఎడిటర్!

'అరుణోదయం'లో నా కథ పడాలన్న కోరిక ఇప్పుడు నాకు లేదు.

''ఇప్పుడేం చేస్తున్నారు?'' అనడిగానతన్ని.

''శ్రీ కుటుంబరావుగారి గొప్పతనం గురించి ఆంధ్ర పాఠకులకు సవివరంగా తెలియజేసే వ్యాస మొకటి రాస్తున్నాను.'' అన్నాడు రామ్మోహన్ గర్వంగా.

''ఆయన ఛాయా చిత్రానికి కాగితపు పూలమాల వేస్తే వేశారు కానీ...ఆయన గురించి వ్యాసం మాత్రం మీరు వ్రాయకండి!'' అనేసి అక్కణ్ణుంచి వచ్చేశాను. ★

(యువ మాస పత్రిక - సెప్టెంబర్, 1983)